

Категорія справи № 757/31948/18-ц: Цивільні справи (з 01.01.2019); справи позовного провадження; справи у спорах, що виникають із правочинів, зокрема договорів (крім категорій 301000000-303000000), з них; страхування, з них; позики, кредиту, банківського вкладу, з них.

Надіслано судом: **не визначено**. Зареєстровано: 11.09.2020. Оприлюднено: 14.09.2020.

Дата набрання законної сили: **08.09.2020**

Номер судового провадження: **не визначено**

Постанова

Іменем України

08 вересня 2020 року

м. Київ

провадження № 22-ц/824/10135/2020

Київський апеляційний суд у складі колегії суддів судової палати з розгляду цивільних справ:

головуючого судді - Мазурик О.Ф. (суддя-доповідач),

суддів: Білич І.М., Махлай Л.Д.,

за участю секретаря Ратушного А.В.,

розглянув у відкритому судовому засіданні апеляційну скаргу ОСОБА_1

на рішення Печерського районного суду м. Києва

в складі судді Соколова О.М.

від 03 березня 2020 року

у цивільній справі №757/31948/18-ц Печерського районного суду м. Києва

за позовом ОСОБА_1

до Акціонерного товариства Комерційний банк "ПриватБанк"

про розірвання договорів та стягнення коштів,

В С Т А Н О В И В:

В липні 2018 року ОСОБА_1 звернувся до Печерського районного суду м. Києва з позовом до Акціонерного товариства Комерційний банк "ПриватБанк" (далі - АТ КБ
"ПриватБанк", Банк) про стягнення грошових коштів за договорами.

В обґрунтування позову ОСОБА_1 вказував, що між ним та Публічним акціонерним товариством комерційний банк "Приватбанк", правонаступником якого є АТ КБ

"ПриватБанк", 28.05.2013 укладено Договір, за умовами яких здійснено вклад на рахунок банку в сумі 24000,00 доларів США, з процентною ставкою 8,5% річних. Також 24.12.2013 укладено Договір банківського вкладу "Депозит Плюс" через Пиват24 у розмірі 30 000,00 доларів США під 1,25% річних. Рахунки за вкладами було відкрито на території Автономної Республіки Крим.

Зазначив, що починаючи з березня 2014 року він втратив доступ до своїх коштів, а також з цього часу Банк припинив нарахування та виплату відсотків за договорами. З метою отримання належних йому грошових коштів та нарахованих по них відсотках, ОСОБА_1 неодноразово звертався до відповідача із вимогами про розблокування рахунків, розірвання договорів та повернення коштів з нарахованими відсотками, але отримував формальну відмову.

Позивач, посилаючись на те, що після закінчення дії договорів АТК КБ "ПриватБанк" не було здійснено повернення суми вкладів разом з сумою нарахованих відсотків, просив з підстав, передбачених ст. [1058](#), [1060](#), [1061](#), [1066](#), [1075 ЦК України](#) розірвати укладені між ним та Банком договори від 28.05.2013 та від 24.12.2013; стягнути грошові кошти за Договором №SAMDN80000735488260 "Стандарт" від 28.05.2013 в розмірі 24 000,00 доларів США та відсотки в сумі 8847,45 доларів США за період з 01.03.2014 по 01.07.2018; стягнути грошові кошти за Договором банківського вкладу "Депозит Плюс" від 24.12.2013 в розмірі 30 000,00 доларів США та відсотки в сумі 1626,37 доларів США за період з 01.03.2014 по 01.07.2018.

Крім того, посилаючись на те, що відповідач прострочив виконання грошового зобов'язання, просив з підстав, передбачених [ст. 625 ЦК України](#) стягнути з останнього 3% річних у розмірі 4864,44 доларів США за період з 30.06.2015 по 01.07.2018.

Рішенням Печерського районного суду м. Києва від 03 березня 2020 року провадження в частині позовних вимог про стягнення грошових коштів в сумі 24 000,00 та 30 000,00 доларів США закрито. В іншій частині позовних вимог відмовлено.

Не погоджуючись з вказаним рішенням суду, позивач звернувся до суду з апеляційною скаргою, посилаючись на те, що рішення суду є незаконним та необґрунтованим, ухвалене з неправильним застосуванням норм матеріального права та порушенням норм процесуального права, без повного з'ясування обставин, що мають значення для справи.

В обґрунтування апеляційної скарги вказував, що суд першої інстанції дійшов помилкового висновку про наявність правових підстав для закриття провадження в частині стягнення грошових коштів в сумі 24 000,00 та 30 000,00 доларів США з тих підстав, що існує рішення в іншій справі, яке набрало законної сили, та яким вирішено дані позовні вимоги.

Судом не враховано, що у даній справі позивач звернувся з вимогами про розірвання договорів, стягнення коштів, а також стягнення штрафних санкцій, тоді як у іншій справі ОСОБА_1 просив суд зобов'язати Банк повернути кошти за вкладами. Вважав, що за таких обставин у суду були відсутні підстави для закриття провадження в цій частині, оскільки у спорах між тими самими сторонами різні предмети спору, а відтак такі спори не є тотожними.

Зазначав, що укладені між ним та Банком договори є чинними, рішення про визнання таких договорів розірваними відсутнє, а тому зобов'язання відповідача з повернення грошових коштів за договорами існує до цього часу.

Також зазначив, що на підтвердження позовних вимог у даній справі до суду першої інстанції були надані докази - документи, які не подавалися до суду раніше та не були досліджені іншим судом у іншій справі. Оригінали таких доказів надавалися суду першої інстанції для огляду. Натомість суд першої інстанції безпідставно вказав у рішенні, що стороною позивача не було надано суду оригіналів документів на підтвердження обґрунтування позовних вимог, як і не було надано доказів на підтвердження наявності грошових коштів на відповідному банківському рахунку.

За наведених обставин просив скасувати рішення Печерського районного суду м. Києва від 03.03.2020 та ухвалити нове судове рішення про задоволення позову у повному обсязі.

Відповідач не скористався своїм правом подання відзиву на апеляційну скаргу.

Представник позивача - ОСОБА_2 в судовому засіданні апеляційну скаргу підтримала та просила задовольнити з підстав, викладених в ній.

Представник відповідача - Кобзар Ю.Б. в судовому засіданні проти задоволення апеляційної скарги заперечувала, просила відмовити в її задоволенні, а рішення суду - залишити без змін.

Вислухавши доповідь судді-доповідача, пояснення представників сторін, дослідивши матеріали справи, перевіrivши законність та обґрунтованість рішення суду першої інстанції в межах доводів апеляційної скарги та вимог, що заявлялися у суді першої інстанції, колегія суддів дійшла висновку, що апеляційна скарга підлягає частковому задоволенню, виходячи з наступного.

З матеріалів справи вбачається, що на час правовідносин, які виникли між сторонами, які виникли між сторонами, ОСОБА_1 працював моряком на кораблях закордонних судохідних компаній та отримував заробітну плату в доларах США, які надходили на його рахунок, відкритий у відділі ПАТ КБ "ПриватБанк" в м. Севастополі.

Згідно виписки по рахунку клієнта ОСОБА_1 станом на 18.05.2013 баланс складав 50 100,00 доларів США (а.с. 21).

28 травня 2013 року ОСОБА_1 знято з рахунку через відділення Банку 24 120,00 доларів США та в цей же день відкрито депозитний рахунок на суму 24 000,00 доларів США, який оформлено Договором № SAMDN80000735488260 "Стандарт", на строк 184 дні по 28.11.2013 із процентною ставкою 8,5 %. Проценти нараховуються на рахунок/карту № НОМЕР_1 .

Також з виписки по рахунку за період з 18.05.2013 по 30.07.2014 вбачається, що на рахунок позивача надійшло 65 597,91 доларів США.

24 грудня 2013 ОСОБА_1 був відкритий у ПАТ КБ "ПриватБанк" Договір банківського вкладу "Депозит Плюс" з використанням технології дистанційного відкриття рахунків депозиту через систему Приват24 на суму 30 000,00 доларів США строком на три місяці під 1,25%. Вкладний рахунок № НОМЕР_2 .

Закриваючи провадження в частині позовних вимог про стягнення грошових коштів в сумі 24 000,00 та 30 000,00 доларів США, суд першої інстанції виходив з того, що існує судове рішення у іншій справі, яке набрало законної сили, та яким вирішено дані позовні вимоги.

Ухвалюючи рішення в іншій частині позовних вимог, суд першої інстанції виходив з того, що позивачем не було надано оригіналів документів на підтвердження позовних вимог, як і не було надано належних доказів на підтвердження наявності грошових коштів на банківському рахунку, відкритому на ім'я ОСОБА_1 в ПАТ КБ "ПриватБанк", у зв'язку з чим дійшов висновку про відмову в задоволенні іншої частини позовних вимог.

Звертаючись до суду з апеляційною скаргою, ОСОБА_1 вказував на те, що є помилковим висновок суду першої інстанції щодо наявності правових підстав для закриття провадження в частині позовних вимог, оскільки предмети спорів у справах нетотожні. Також вказав, що на обґрунтування позовних вимог до позовної заяви надавалися оригінали документів. Натомість суд не прийняв до уваги такі докази та безпідставно зазначив в оскаржуваному рішенні про ненадання даних доказів позивачем.

Колегія суддів погоджується з такими доводами апеляційної скарги з наступних підстав.

Відповідно до п. 3 ч. 1 [ст. 255 ЦПК України](#), суд своєю ухвалою закриває провадження у справі, якщо набрали законної сили рішення суду або ухвала суду про закриття провадження у справі, ухвалені або постановлені з приводу спору між тими самими сторонами, про той самий предмет і з тих самих підстав, або є судовий наказ, що набрав законної сили за тими самими вимогами.

У розумінні цивільного процесуального закону предмет позову - це матеріально-правова вимога позивача до відповідача, стосовно якої він просить ухвалити судове рішення.

Аналіз вказаної норми приводить до висновку, що позови вважаються тотожними, якщо в них одночасно збігаються сторони, підстави та предмет спору, тобто коли позови повністю збігаються за складом учасників цивільного процесу, матеріально-правовими вимогами та обставинами, що обґрунтовують звернення до суду.

У даній справі, ОСОБА_1 звернувся з позовом майнового характеру та просив суд стягнути з відповідача на його користь грошові кошти в сумі 24 000,00 та 30 000,00 доларів США з відсотками.

В той же час, як вбачається з матеріалів справи, рішенням Жовтневого районного суду м. Дніпропетровська від 23 січня 2017 року у справі №201/5023/16-ц відмовлено в задоволенні позову ОСОБА_1 до ПАТ КБ "ПриватБанк" про зобов'язання повернути грошові кошти депозитних вкладів (а.с. 87-89).

Зі змісту даного рішення суду вбачається, що ОСОБА_1 звертався до суду з позовом немайнового характеру та просив суд зобов'язати відповідача вчинити певну дію - повернути кошти.

Дані обставини також підтверджуються копією позовної заяви (а.с. 158-160).

З наведеного слідує, що предмети у справах є нетотожними.

Ураховуючи викладене, колегія суддів вважає, що суд першої інстанції допустив порушення норм процесуального права, внаслідок чого дійшов помилкового висновку про наявність правових підстав для закриття провадження в частині позовних вимог про стягнення 24 000,00 та 30 000,00 доларів США.

Колегією суддів враховано, що питання про закриття провадження судом вирішено шляхом постановлення рішення суду, в суду апеляційної інстанції відсутні повноваження направлення справи на новий розгляд за наслідками скасування рішення суду.

Звертаючись до суду з позовом ОСОБА_1 вказував, що між ним та Банком було укладено два депозитні договори, за умовами яких ним на вкладний рахунок відповідача внесено грошові кошти в сумі 24 000,00 доларів США та 30 000,00 доларів США.

З матеріалів справи вбачається, що на підтвердження здійснення вкладу на суму 24 000,00 доларів США ОСОБА_1 до позовної заяви долучено належним чином завірену копію Договору №SAMDN80000735488260 "Стандарт" від 28.05.2013, оригінал якого оглянуто в судовому засіданні апеляційного суду (а.с. 17).

Здійснення ОСОБА_1 вкладу на суму 24 000,00 доларів США також підтверджується повідомленнями, які надходили позивачу через систему смс-банкінг, з яких вбачається, що ОСОБА_1 було повідомлено про те, що 28.05.2013 на його ім'я відкрито договір №SAMDN80000735488260 на суму 24 000,00 доларів США (а.с. 18-19).

Як вже зазначалось вище, 24.12.2013 депозитний рахунок із сумою вкладу 30 000,00 доларів США ОСОБА_1 відкрито з використанням технології дистанційного відкриття рахунків депозиту через систему Приват24.

Згідно банківської виписки за період з 01.05.2013 по 01.11.2014 по рахунку ОСОБА_1 24.12.2013 останнім було відкрито депозит на суму 30 000,00 доларів США (а.с. 20-22, 24). З виписки по рахунку також вбачається, що ОСОБА_1 здійснювалося регулярне перерахування процентів за договором, а саме: 29.06.2013, 29.07.2013, 29.08.2013, 29.09.2013, 29.11.2013, 29.12.2013, 29.01.2014, 01.03.2014.

Крім того, згідно довідки №19151159 від 06.05.2014, виданої АТ КБ "ПриватБанк" ОСОБА_1 станом на 06.05.2014 мав у Банку декілька рахунків, в тому числі рахунок типу "Стандарт", відкритий 28.05.2013, та рахунок типу "Депозит Плюс", відкритий 24.12.2013 (а.с. 34).

Також, в матеріалах справи міститься висновок експерта № 15875/18-33 від 14.09.2018 про проведення судово-технічної експертизи документів (а.с. 63-67). З даного висновку вбачається, що на

дослідження була надана квитанція (касовий чек). За результатами проведення експертизи встановлено, що у наданій на дослідження квитанції (касовому чеку) міститься інформація щодо здійснення ОСОБА_1 28.05.2013 вкладу на суму 24 000,00 доларів США.

Частиною 1 [статті 76 ЦПК України](#) визначено, що доказами є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інших обставин, які мають значення для вирішення справи.

Відповідно до ч. 1 ст. [77](#), ст. [79](#), ч. 1 ст. [80 ЦПК України](#) належними є докази, які містять інформацію щодо предмета доказування. Достовірними є докази, на підставі яких можна встановити дійсні обставини справи. Достатніми є докази, які у своїй сукупності дають змогу дійти висновку про наявність або відсутність обставин справи, які входять до предмета доказування.

Ураховуючи викладене, колегія суддів приходить до висновку, що надані позивачем докази на підтвердження внесення грошових коштів на депозит є належними, достовірними та достатніми, оскільки містять інформацію щодо предмета доказування. Зокрема, містять відомості про дати укладення договорів, підтвердження укладення таких договорів та суми внесених позивачем грошових коштів на виконання умов договорів. Дані докази засвідчені у визначеному законом порядку, оскільки містять підписи уповноважених осіб.

Разом з тим, суд першої інстанції не повно з'ясував обставини справи, допустився порушення норм процесуального права, внаслідок чого дійшов помилкового висновку про відсутність в матеріалах справи доказів укладення між сторонами договорів банківського вкладу та внесення за такими договорами грошових коштів.

Таким чином, колегія суддів вважає, що доводи апеляційної скарги щодо порушення судом норм процесуального права та неповного з'ясування обставин, що мають значення для справи, знайшли своє підтвердження.

Відповідно до п.1, п. 4 ч. 2 [ст. 376 ЦПК України](#) неповне з'ясування обставин, що мають значення для справи та порушення норм процесуального права є підставою для скасування судового рішення з ухваленням нового судового рішення.

З огляду на викладене, колегія суддів приходить до висновку про наявність правових підстав для скасування рішення суду та ухвалення нового судового рішення.

Вирішуючи спір, колегія суддів виходить з наступного.

Відповідно до положень статей [526](#), [530](#), [598](#), [599 ЦК України](#) зобов'язання має виконуватися належним чином відповідно до умов договору та вимог цього [Кодексу](#), інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог - відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться. Якщо у зобов'язанні встановлений строк (термін) його виконання, то воно підлягає виконанню у цей строк (термін). Зобов'язання припиняється частково або в повному обсязі на підставах, установлених договором або законом. Зобов'язання припиняється виконанням, проведеним належним чином.

[Статтею 631 ЦК України](#) передбачено, що строком договору є час, протягом якого сторони можуть здійснити свої права і виконати свої обов'язки відповідно до договору.

За змістом частини першої [статті 1058 ЦК України](#) за договором банківського вкладу (депозиту) одна сторона (банк), що прийняла від другої сторони (вкладника) або для неї грошову суму (вклад), що надійшла, зобов'язується виплачувати вкладникові таку суму та проценти на неї або дохід в іншій формі на умовах та в порядку, встановлених договором.

До відносин банку та вкладника за рахунком, на який внесений вклад, застосовуються положення про договір банківського рахунка ([глава 72 цього Кодексу](#)), якщо інше не встановлено цією главою або не впливає із суті договору банківського вкладу.

Договір банківського вкладу укладається на умовах видачі вкладу на першу вимогу (вклад на вимогу) або на умовах повернення вкладу зі спливом встановленого договором строку (строковий вклад). За договором банківського строкового вкладу банк зобов'язаний видати вклад та нараховані проценти за цим вкладом із спливом строку, визначеного у договорі банківського вкладу ([стаття 1060 ЦК України](#)).

Таким чином, строковий договір банківського вкладу покладає на банк обов'язок прийняти від вкладника суму коштів, нарахувати на неї проценти та повернути ці кошти з процентами зі спливом встановленого договором строку.

З матеріалів справи вбачається, що на виконання умов договорів від 28.05.2013 №SAMDN80000735488260 "Стандарт" та від 24.12.2013 "Депозит Плюс", укладених з АТ КБ "ПриватБанк", ОСОБА_1 здійснено вклади на суму 24 000,00 та 30 000,00 доларів США.

Договір № SAMDN80000735488260 "Стандарт" від 28.05.2013 укладено на строк 184 дні по 28.11.2013. А Договір банківського вкладу "Депозит Плюс" від 24.12.2013 укладено на строк три місяці.

Як зазначалось вище, позивач довів належними, достатніми та достовірними доказами укладення між ним та АТ КБ "ПриватБанк" договорів банківського вкладу та внесення за такими договорами грошових коштів.

В судовому засіданні суду апеляційної інстанції позивач, діючи через свого представника, надав колегії суддів для огляду оригінали документів, якими обґрунтовував свої позовні вимоги.

Звертаючись до суду з позовом, ОСОБА_1 зазначив, що починаючи з березня 2014 року він втратив доступ до своїх вкладів, а Банк припинив нарахування та виплату відсотків за договорами.

Як вбачається з матеріалів справи, позивач 04.06.2014 звернувся до відповідача з вимогою про повернення йому депозитного вкладу та нарахованих відсотків, які було відкрито на території АР Крим. На вимогу від 04.06.2014 ОСОБА_1 отримано відповідь від 18.08.2014, в якій Банк повідомляв про можливість зачекати для вирішення даного питання, оскільки спеціалісти Головного офісу ПАТ КБ "ПриватБанк" здійснюють пошук необхідної інформації в архівах і програмних комплексах банку та проводять перевірку даних (а.с. 35-39).

В подальшому ОСОБА_1 неодноразово звертався до Банку із вимогою щодо повернення коштів за вкладками та кожного разу отримував відмову, що підтверджується листами від 30.07.2014 №20.1.0.0/7-20140730/20 та від 21.05.2015 №20.1.0.0/7-20150518/4534.

В одній із відповідей АТ КБ "ПриватБанк" було повідомлено ОСОБА_1 про те, що рахунки останнім було відкрито в АР Крим, а банком було призупинено обслуговування клієнтів та подальшу діяльність українських банківських установ та їх відокремлених підрозділів АТ КБ «Приватбанк» на зазначеній території, відповідно до Постанови НБУ «Про відкликання та анулювання банківських ліцензій та генеральних ліцензій на здійснення валютних операцій окремих банків і закриття банками відокремлених підрозділів, що розташовані на території Автономної Республіки Крим і міста Севастополя» від 06 травня 2014 року № 260 (а.с. 40).

29 травня 2018 року ОСОБА_1 знову звернувся до АТ КБ "ПриватБанк" із вимогою про розірвання договорів, укладених 28.05.2013 та 24.12.2013, та повернути вклади разом з нарахованими відсотками за вкладками. Банк, отримавши дану вимогу, відповідь не надав.

Матеріали справи не містять доказів, що Банк повернув ОСОБА_1 грошові кошти за вкладками в сумі 24 000,00 та 30 000,00 доларів США, а також нараховані відсотки за вкладками.

Беручи до уваги, що позивачем доведено належними доказами факт укладення 28.05.2013 Договору №SAMDN80000735488260 "Стандарт" та 24.12.2013 Договору банківського вкладу "Депозит Плюс", звернення позивача про повернення належних йому коштів, а також відсутність доказів виконання відповідачем цього зобов'язання, колегія суддів приходить до висновку, що за даними договорами,

укладеними між сторонами, у відповідача виникло зобов'язання щодо повернення грошових коштів за вкладками.

При цьому, колегія суддів враховує, що стороною договору банківського вкладу із позивачем був саме АТ КБ «Приватбанк», а не його підрозділ (філія), і саме Банк взяв на себе зобов'язання з виконання договору, а тому припинення діяльності відокремленого підрозділу АТ КБ «Приватбанк» на тимчасово окупованій території АР Крим не є підставою для відмови у поверненні відповідачем вкладу позивачу за його вимогою та припинення зобов'язання банку з повернення коштів.

Доводи відповідача, викладені у відзиві на позовну заяву, що зобов'язання за договорами, укладеними між ПАТ КБ "ПриватБанк" в особі Кримської філії, виконує саме Автономна некомерційна організація "Фонд захисту вкладників" за рахунок майна банку, яке знаходиться на території АР Крим та міста Севастополя, колегія суддів не приймає до уваги, оскільки такі доводи не підтверджені належними доказами. Натомість згідно довідки Автономної некомерційної організації "Фонд захисту вкладників" від 05.03.2018 № 1.1/624, яка долучена позивачем до позовної заяви, станом на 02.03.2018 ОСОБА_1 не звертався до організації із заявою про надання згоди на придбання прав (вимог) за вкладками (рахунками), відкритими в українських кредитних установах та компенсації виплати йому Фондом не здійснювалося (а.с. 16).

Ураховуючи викладене, колегія суддів приходять до висновку про наявність правових для задоволення позовних вимог про стягнення грошових коштів за договорами в сумі 24 000,00 та 30 000,00 доларів США.

Відповідно до частини другої [статті 625 ЦК України](#) в разі порушення грошового зобов'язання боржник, який прострочив його виконання, на вимогу кредитора зобов'язаний сплатити суму боргу з урахуванням встановленого індексу інфляції за весь час прострочення, а також три проценти річних від простроченої суми, якщо інший розмір процентів не встановлений договором або законом.

За змістом цієї норми закону нарахування трьох процентів річних на суму боргу входять до складу грошового зобов'язання і вважаються особливою мірою відповідальності боржника за прострочення грошового зобов'язання, оскільки виступають способом захисту майнового права та інтересу, який полягає у відшкодуванні матеріальних втрат кредитора від знецінення грошових коштів унаслідок інфляційних процесів та отриманні компенсації (плати) від боржника за користування останнім утримуваними грошовими коштами, належними до сплати кредитором.

Правовий аналіз наведених положень дозволяє зробити висновок про те, що наявність невиконаного відповідачем зобов'язання з повернення коштів за вкладками, не припиняє правовідносин сторін цього договору, не звільняє боржника від відповідальності за неможливість виконання ним грошового зобов'язання та не позбавляє кредитора права на отримання сум, передбачених ч. 2 [ст. 625 цього Кодексу](#), оскільки зобов'язання залишається невиконаним належним чином, відповідно до [ст. 526, 599 ЦК України](#).

З огляду на викладене, колегія суддів вважає, що наявні правові підстави для задоволення позовних вимог про стягнення 3% річних за прострочення виконання АТ КБ "ПриватБанк" грошового зобов'язання в сумі 54 000,00 доларів США.

Ураховуючи викладене, колегія суддів приходять до висновку, що на підставі [ст. 625 ЦК України](#) з відповідача підлягають стягненню на користь ОСОБА_1 3% річних за прострочення виконання зобов'язань за договорами вкладу за період з 30.06.2015 по 01.07.2018, що становить 1096 днів, у розмірі 4864,44 доларів США (54000x0,03(3%)/365x1096).

Щодо вирішення позовних вимог про розірвання договорів та стягнення відсотків за вкладками, колегія суддів виходить з наступного.

З матеріалів справи вбачається, що вперше з вимогою про повернення коштів ОСОБА_1 звернувся до відповідача 27.05.2014, яка отримана останнім 04.06.2014.

Пунктом 10 Договору №SAMDN80000735488260 "Стандарт" від 28.05.2013 передбачено, що сторони мають право достроково розірвати дійсний договір відповідно до чинного законодавства, повідомивши про це іншу сторону за два банківських дні до дати розірвання договору.

З огляду на викладене, колегія суддів вважає, що оскаржувані договори є розірваними через два дні після отримання АТ КБ "ПриватБанк" 04.06.2014 вимоги ОСОБА_1 про розірвання договорів, що також відповідає вимогам [ст. 651 ЦК України](#).

За вказаних обставин, колегія суддів приходять до висновку про відсутність правових підстав для задоволення позовних вимог про розірвання договорів.

Вирішуючи позовні вимоги про стягнення відсотків за вкладами, колегія суддів зазначає таке.

За приписами [статті 1061 ЦК України](#) банк виплачує вкладникові проценти на суму вкладу в розмірі, встановленому договором банківського вкладу. Якщо договором не встановлений розмір процентів, банк зобов'язаний виплачувати проценти у розмірі облікової ставки Національного банку України.

Проценти на банківський вклад нараховуються від дня, наступного за днем надходження вкладу у банк, до дня, який передує його поверненню вкладникові або списанню з рахунка вкладника з інших підстав.

Звертаючись до суду з позовом, ОСОБА_1 вказував, що відсотки необхідно стягувати за період з 01.03.2014 (день, коли позивач втратив доступ до своїх вкладів) по 01.07.2018 (день звернення до суду з даним позовом).

З матеріалів справи вбачається, що за Договором № SAMDN80000735488260 "Стандарт" від 28.05.2013 розмір встановлено відсоткову ставку у розмірі 8,5% річних.

За Договором банківського вкладу "Депозит Плюс" від 24.12.2013, строком на три місяці, встановлено відсоткову ставку у розмірі 1,25% річних.

Згідно розрахунку позивача, розмір відсотків за Договором банківського вкладу "Депозит Плюс" від 24.12.2013 за період з 01.03.2014 по 01.07.2018 становить 1 626,37 доларів США ($30000,00 \times 1,25\% / 365 \times 1583$). А розмір відсотків за Договором №SAMDN80000735488260 "Стандарт" від 28.05.2013 складає 8847,45 доларів США.

Заперечуючи проти позовних вимог, відповідач у відповідності до вимог [ст. 12, 81 ЦПК України](#) не надав належних доказів на спростування розміру відсотків за Договором банківського вкладу "Депозит Плюс" від 24.12.2013.

За вказаних обставин, колегія суддів приходять до висновку про наявність правових підстав для стягнення з АТ КБ "ПриватБанк" на користь ОСОБА_1 відсотків за Договором банківського вкладу "Депозит Плюс" від 24.12.2013 в сумі 1 626,37 доларів США.

Разом з тим, колегія суддів погоджується з доводами відповідача, викладеними у відзиві на позовну заяву, що позивачем невірно здійснено розрахунок відсотків за Договором №SAMDN80000735488260 "Стандарт" від 28.05.2013.

Так, як вбачається з матеріалів справи, позивач здійснював нарахування відсотків за період з 01.03.2014 по 01.07.2018 за ставкою, визначеною в договорі - 8,5% річних. Однак, нарахування відсотків за ставкою, визначеною в договорі є неправомірним, оскільки після отримання Банком 04.06.2014 першої вимоги позивача про розірвання договору, договір є розірваним через два банківські дні, тобто 06.06.2014.

Відповідно до ч. 2 [ст. 1070 ЦК України](#) проценти сплачуються банком у розмірі, встановленому договором, а якщо відповідні умови не встановлені договором, - у розмірі, що звичайно сплачується банком за вкладом на вимогу.

Відповідно до наказу №07 від 05.01.2004, затвердженого Головою Правління Банку була встановлена відсоткова ставка по вкладам "На вимогу" у розмірі 1% річних. А з 04.05.2017, відповідно до протоколу Комітету управління активами і пасивами від 25.04.2017 встановлена відсоткова ставка по вкладам "До запитання" у розмірі 0,01% річних.

Отже, розрахунок відсотків за Договором № SAMDN80000735488260 "Стандарт" від 28.05.2013 необхідно здійснювати наступним чином:

за період з 01.03.2014 по 06.06.2014 - $24000,00 \times 97$ (кількість днів) $\times 8,5\% / 365 = 542,13$ доларів США;

за період з 07.06.2014 по 03.05.2017 - $24000,00 \times 1059$ (кількість днів) $\times 1\% / 365 = 696,32$ доларів США;

за період з 04.05.2017 по 01.07.2018 - $24000,00 \times 422$ (кількість днів) $\times 0,01\% / 365 = 2,77$ доларів США.

Таким чином, загальна сума відсотків за період з 01.03.2014 по 01.07.2018 становить 1241,22 доларів США (542,13+696,32+2,77).

За наведених обставин колегія суддів приходять до висновку щодо часткового задоволення позовних вимог в частині стягнення відсотків за Договором № SAMDN80000735488260 "Стандарт" від 28.05.2013, а саме в сумі 1241,22 доларів США.

Враховуючи те, що суд неповно з'ясував обставини, що мають значення для справи, неправильно застосував норми матеріального права, порушив норми процесуального права, рішення суду не відповідає вимогам [ст. 263 ЦПК України](#) щодо законності й обґрунтованості, зазначені вище порушення призвели до неправильного вирішення спору, що в силу [ст. 376 ЦПК України](#) є підставою для скасування судового рішення та ухвалення нового про часткове задоволення позову.

Згідно з ч. 13 [ст. 141 ЦПК України](#), якщо суд апеляційної, не передаючи справи на новий розгляд, змінює рішення або ухвалює нове, цей суд відповідно змінює розподіл судових витрат.

Як вбачається з матеріалів справи, при зверненні до суду з позовом ОСОБА_1 сплатив за подання в липні 2018 року позовної заяви судовий збір в сумі 8 810,00 грн, тобто у розмірі визначеному на той час [Законом України "Про судовий збір"](#). Сплата судового збору підтверджується дублікатом квитанції №0.0.1074033631.1 від 02.07.2018 (а.с. 2).

При зверненні позивача до суду з апеляційною скаргою останній судовий збір не сплачував, як такий, що звільнений від сплати судового збору на підставі [ст. 22 Закону України "Про захист прав споживачів"](#). Згідно вимог [Закону України "Про судовий збір"](#) за подання в 2020 році апеляційної скарги у даній справі підлягав сплаті судовий збір в сумі 13 215,00 грн.

Згідно з ч. 1 [ст. 141 ЦПК України](#) судовий збір покладається на сторони пропорційно розміру задоволених позовних вимог.

Ураховуючи викладене, з АТ КБ "ПриватБанк" підлягає стягненню на користь ОСОБА_1 судовий збір в сумі 8810,00 грн. Також, з АТ КБ "ПриватБанк" підлягає стягненню в дохід держави судовий збір в сумі 13 215,00 грн.

На підставі викладеного та керуючись [ст. 268, 374, 376, 383, 384, 389 ЦПК України](#),

ПОСТАНОВИВ:

Апеляційну скаргу ОСОБА_1 - задовольнити частково.

Рішення Печерського районного суду м. Києва від 03 березня 2020 року - скасувати.

Позов ОСОБА_1 до Акціонерного товариства Комерційний банк "ПриватБанк" про розірвання договорів та стягнення коштів - задовольнити частково.

Стягнути з Акціонерного товариства Комерційний банк "ПриватБанк" (код ЄДРПОУ: 14360570; юридична адреса: м. Київ, вул. Грушевського, 1Д) на користь ОСОБА_1 (дата народження:

ІНФОРМАЦІЯ_1 ; ідентифікаційний номер: НОМЕР_3 ; зареєстроване місце проживання: АДРЕСА_1) грошові кошти за Договором №SAMDN НОМЕР_4 "Стандарт" від 28 травня 2013 року в розмірі 24 000 (двадцять чотири) тисячі доларів США 00 центів.

Стягнути з Акціонерного товариства Комерційний банк "ПриватБанк" на користь ОСОБА_1 грошові кошти за Договором банківського вкладу "Депозит Плюс" від 24 грудня 2013 року в розмірі 30 000 (тридцять тисяч) доларів США 00 центів.

Стягнути з Акціонерного товариства Комерційний банк "ПриватБанк" на користь ОСОБА_1 відсотки по Договору №SAMDN80000735488260 "Стандарт" від 28 травня 2013 року за період з 01 березня 2014 року по 01 липня 2018 року в розмірі 1241 (одна тисяча двісті сорок один) доларів США 22 центи.

Стягнути з Акціонерного товариства Комерційний банк "ПриватБанк" на користь ОСОБА_1 відсотки по Договору банківського вкладу "Депозит Плюс" від 24 грудня 2013 року за період з 01 березня 2014 року по 01 липня 2018 року в розмірі 1 626 (одна тисяча шістсот двадцять шість) доларів США 37 центів.

Стягнути з Акціонерного товариства Комерційний банк "ПриватБанк" на користь ОСОБА_1 три відсотки річних в сумі 4864 (чотири тисячі вісімсот шістдесят чотири) доларів США 44 центи.

В іншій частині позовних вимог відмовити.

Стягнути з Акціонерного товариства Комерційний банк "ПриватБанк" на користь ОСОБА_1 судовий збір в сумі 8 810 (вісім тисяч вісімсот десять) грн 00 коп.

Стягнути з Акціонерного товариства Комерційний банк "ПриватБанк" в дохід держави судовий збір в сумі 13 215 (тринадцять тисяч двісті п'ятнадцять) грн 00 коп.

Постанова набирає законної сили з дня її прийняття та може бути оскаржена до Верховного Суду протягом тридцяти днів з дня проголошення шляхом подання касаційної скарги безпосередньо до цього суду.

Повний текст постанови складено 10 вересня 2020 року.

Головуючий

О.Ф. Мазурик

Судді

І.М. Білич

Л.Д. Махлай